

מותר בהנחה דלא כדמסיק בגמ' וי"ל דהא המפוי הקשו להרמב"ם דפסק בג"ה ש"כ חייב צ"י מטעם אהשביי א"כ אפי' אין בגידין צנו"ט אפי"ה הוא בכלל לית נבילה וממילא נימא כשהותרה כו' ואמאי קאי הגמ' אלא למ"ד אין בגידין צנו"ט מאי ח"ל הא אפי' אין בגידין צנו"ט נמי ח"ש דהוא בכלל הלכו וממילא היא בכלל היתר:

וְלִי דלק"מ עפמ"ש הפ"י דמדכתי' תתנוה ואכלה ילפינן דהוי דבר ראוי לאכילה ואי אין צנו"ט לאו בר אכילה הוא עיי"ש ח"כ ח"ש דנבי דהוי בכלל לית נבילה מטעם אהשביי זהו לגבי ישראל דהתורה חייביי משום גיד ממילא קרי נמי אכילה לענין נבילה משא"כ לגר תושב דרשאי לאכול נבילה וגיד ממילא אלו אי אי אין בגידין צנו"ט ליה הגיד אכילה כלל דבי ליתא לסי' אהשביי ח"כ מדאי' תורה ואכלה מכלל דלא קאי על הגיד דאלל הגר אין זה קרוי אכילה ואדרבא מוכח להיפך דדוקא דבר אכילה תתנו לגר אבל מה שאינו אכילה אלו דהיינו הגיד לא תתן לו והיינו ע"כ משום דאסור בהנחה וזה דדייק רש"י כשהותרה נבילה דכתי' תתנו ואכלה וא"ש והא דלא יליף מטריפה דכתי' צ"י לכלב תשלוכין היינו משום דכתי' וצטר וגיד לאו בכלל צטר עיי' גל"ה אלא דאכתי' ל דמוכח שפיר דהגיד נמי בכלל היתר בהקד"י מ"ש רש"י לעיל כדרך שפרט לך בנבילה דכתי' או מכור לנכרי ושצק רישא דקרא לגר תתנו וכבר עמדו ע"ז הפ"י והל"ה ונדחקו ולי נראה פשוט דאף דכ" הרמב"ם ז"ל מכר או נתן איסור הנחה אסור והמש"ל פ"ה מיו"ט כ"י מכר או נתן א"ה לוקם הרי' דהשוו נתינה למכירה דהוי הנחה (אלא דלהר"מ אין לוקין על הנחה) היינו למאי דק"ל דאסור ליתן לנכרי מתנת חנם כר"י דכתי' לא תחנם וע"כ נותן לו משום החזקת טובה הרי זה כמכירה ממש וכמ"ש תוס' שמעתין ד"ה ורי' שמעון כו' אבל לר"מ דוקא לגר בנתינה היינו למנוה בלא החזקת שום טובה ח"כ הוי שלכד"ה ח"כ לא מלינו למילף היתר הנחה מתתנו לגר דכל הנחות אסור אך נתינה בלא החזקת טובה לשם מלוי' מותר אבל מכירה דהיא הנחה גמורה אסור ע"כ פ"י רש"י להוכיח דמותר בהנחה מאו מכור לנכרי וז"ל ולפ"י דעיקר היתר הנחה מוכח מאו מכור לנכרי וזה לא כתי' ואכלה ממילא אלו גם הגיד בכלל מכירה הרי דמותר בהנח' (והא דכתיב ואכלה אלו תתנו לגר ע"כ היינו להורות דגר תושב רשאי לאכול נבילות כדאי' בירושלמי

אותם מקבלותם בתנאי ח"ש נפש כי תחטא וגו' ועשה מאחת ר"ל הנפש שהוא מאומה הישראלית הנקרא אחת ועשה ח"ע מהנה מא"ה הנקראי' הנה לשון רבים והכוונה בנה שהולכין ולובשין כמוהם וצפרט הנשי' ההולכי' כמוהם ממש על הגוף ועל הראש באין מכיר ואם כי לא כמוהו לגמרי שהם הולכי' בכל השער שלהם ממש לא כן צוות ישראל שהולכי' רק במקלת שער שלהם סמוך למלח למען ימנעו השאטיל יפה ז"ש מהנה ממקלת מהנה ואי צנו"י הנה אבות מהנה תולדות לרמו' שא"ה הנה הולכי' צער שלהם שהוא אבות הטומאה וצוות ישראל מהנה שהולכות צער דמות אבות הטומאה אה יכונה תולדות ויותר מזה הנשי' עושי' חדשות שהולכי' צנו"י הראש צדצר הדומה לשער וצפאה נכרית רק על קלה הראש סמוך למלח יש להם כובע הנקרא קאפליטש והוא קטן מהכיל הראש רק קליהו וחלופיהם צבעים הולכים מלובש בשאהל גדול לאחריהם שני קלותיו לפניו ושני קלותיו לאחוריו והוא ארוך יותר מאמה ומלכד שהייב צילית שהוא דרך מלבוש ממש אלא שלזה יש תקנה לעשות כנף אי' עגול אף גם זאת הוא דרך מלבוש הנשי' השאהל מלאחריהם והוא שדקדקה התורה בלשונה הזהב ואי לא יהי' כלי' גבר ע"ל חש"ה הוא הקאפאליטש שהוא כלי' גבר ועומד על ראש האשה לא דרך מלבוש להראש כ"א על חפס קלהו ולא ילב"ש גבר שמתל אשה היא השאהל שלובשו ממש זהו שמתל אשה והבן וכבר דברתי בכמו זה כ"פ וגם עתה אי מנקה ומזהיר לכל יוסיפו ללכת במלבושי' כאלו ומה שפטר הוא רחום יכפר וכו'. ואסיים צדצר טוב זש"ה מה לאו על ההרי' רגלי' מבשר משמייע שלום שיתאחד יחד כאיש אחד אומר לנין מלך חלקך לשון יחוד ראשון לנין הנה הנס כי בזמן בגלות שהי' מדמין במלבושיהן לא"ה הי' נקראי' אנה אבל לפתד שיהי' עם לעלמן יהא נעשה הנירוף מהנה הנה לשון שמחה [כדאי' במד' מדכתיב הנה הוא יולא לקראתך וראך ושמח בלבן] אומר לנין המלוינים מלך חלקך קראש בלשון יחיד ראשון לנין ר"ל למה שמלוינים לעלמן הנה הנס שהם שמחים ולירושלים מבשר אחן חמן:

פסחים ד' כ"א סוגי' חוקי' ור"א
ה הרמב"ם פסק כר"א דלית איסור הנחה משמע ואין בגידין צנו"ט וג"ה